קדושה ושפיות ג'ומאנה אמיל עבוד

ג'ומאנה אמיל עבוד בודקת את שתי הטריטוריות של הקדושה והשפיות.

האמנית מתייחסת למרכיבי המילה sainthood (קדושה). ה־saint מקורו בשכל, בשפה, במילה. זהו גוף ידע סיפורי המשמש מיתוס מכונן. על־פי נראטיב זה, דמות הקדושה בתרבות המערבית ובתרבות הערבית־נוצרית מגלמת בזהותה כבוד, הקרבה וסבל, ואת המודל האידיאלי להתנהגות נשית: בתולה נעדרת מיניות (או שמיניותה מוכחשת). ה־hood, כגלימה המכסה, מבטא את הפעולה הפיזית של הגוף – תנועה או חוסר תנועה.

האישה, במובן זה, היא סובייקט לתנועה מותנית. תנועה המוגבלת על־ידי אותה גלימה שמסומנת כהילה של קדושה.

האמנית יוצרת קשר בין השפיות (sanity) לבין הגלימה כסימן לטווח הפעולה של הגוף. טווח הפעולה שבין הקדושה־לכאורה והשפויה־לכאורה הוא מרחב קיום של זהות נשית, חסרת פרטיות, המתקיימת מול מודלים של הקרבה, סבל וגאולה.

בעבודותיה בוחנת האמנית את סכימות הייצוג של דמויות נשים מרכזיות בתרבות שבה היא יוצרת, ואת הקשר שבין הסכימות האלה למחיר שהנשים משלמות בחייהן הממשיים.

נראטיב הבשורה למריה, כפי שהאמנית קוראת אותו, משמש במובן זה מדריך לחיי האישה בפועל. הטקסט, במובנו הרחב, מציין את ההתמסרות, ההקרבה, הכניעות וכוח הסבל הנשי שכרוכים בקבלה של מריה את גורלה.

נראטיב נוסף, החוזר בעבודות, הוא נראטיב נס הקדושה. העבודות מתייחסות לסנט לוסי שעיניה נעקרו, ולסנט אגתה ששדיה נכרתו על קידוש הדת הנוצרית. קידושה של האישה, הפיכתה לדמות ציבורית־דתית בעלת כוח לשנות מציאות באמצעות נסים, כל אלה נקנים במחיר הפגיעה בבשר החי.

האמנית בוחנת את ההשפעה הטוטאלית של הטקסט המכונן הזה על חיי נשים רבות: נשים פרטיות, בנות משפחה, נשים מוכרות ונשים זרות. העבודות מבטאות מעבר מהציבורי לפרטי, מהסימבולי לאישי. הטיפול בדמות הקדושה וריבוי סכימות הייצוג של דמותה, מהווים המשך ישיר לריטואל היסטורי־דתי של פנייה לעזרה מדמות נשית. הקריאה מחדש של הנראטיב נעשית מתוך אמונה והיזדקקות לדמות נשית בעלת כוח והשפעה.

قداسة واتزان جمانا اميل عبود

تستعرض جمانة اميل عبود في معرض «قداسة واتزان» مجالين: القداسة والاتزان.

تتناول الفنانة مركبات كلمة sainthood (قداسة). الـ saint هو جزء مصدره من العقل، من اللغة ومن الكلمة. انه جسم من المعرفة القصصية، كروح اسطورية تكوينية. بناء على هذا السرد، فإن شخصية القديسة في الثقافة الغربية كما في الثقافة العربية المسيحية هي شخصية تجسد عبر هويتها الكرامة، التضحية والمعاناة. كما تشكل شخصية القديسة نموذجا مثاليا للسلوك النسائي: نموذج العذراء، امرأة جنوستها غائبة، ملغية أو متجاهَلة.

الـ hood، عباءة، تعبر عن الفعل المادي للجسم: الحركة أو عدم الحركة. بهذا المفهوم، المرأة هي ذات لحركة اشتراطية. حركة مقيدة بتلك العباءة المؤشر اليها كأنها الهالة المقدسة.

تخلق الفنانة علاقة بين الاتزان والعباءة بصفتها اشارة لتخوم الفعل الجسدي. تخوم الفعل بين ما يبدو كأنه قداسة وبين ما يبدو كأنه اتزان، هو حيز وجودي لهوية نسائية، خالية من الخصوصية، والتي تدير حياته قبالة نماذج من التضحية، المعاناة والانقاذ.

في معرضها هذا، تتجه الفنانة الى شخصيات نسائية مركزية من الثقافة التي تعمل داخلها. تفحص القاعدة التخطيطية لتمثيل هؤلاء النساء، العلاقة بين هذه القاعدة التخطيطية والثمن الذي تدفعه النساء في حياتهن الفعلية.

سرد البشارة لمريم، كما تراه الفنانة، يشكل بهذا المفهوم مرشدا عمليا لحياة النساء. النص، بمفهومه الأوسع، يشير الى تكريس النفس، التضحية، الاستسلام، وقوة معاناة المرأة المرتبطة بقبول هذا المصير.

سرد آخر يتكرر في أعمال الفنانة هو سرد كرامات القديسة. يتناول هذا العمل الفني القديسة أغاتة التي قُطع ثدياها، بسبب تقديس الديانة المسيحية. قداسة المرأة، تحويلها الى شخصية عامة تملك القوة، الى شخصية دينية تملك القوة على تغيير الواقع بواسطة الكرامات والمعجزات، جميعا يتم شراؤها بثمن اصابة اللحم الحي.

تعاين الفنانة عبر أعمالها التأثير الشمولي لهذا النص التأسيسي على حياة العديد من النساء: نساء فرديات، بعضهن من بنات العائلة، بعضهن معروفات لها والبعض الاخر غريبات. تعبر أعمال الفنانة عن الانتقال من العام الى الخاص، من الرمزي الى الشخصي واضعة شخصية القديسة في مركز العمل الفني، تعدد قواعد تخطيط تمثيلات شخصياتها، تشكل استمرارية مباشرة لطقوس تاريخية دينية لطلب المساعدة من شخصية نسائية. القراءة المجددة للسرد تجري من خلال نظام من الايمان والاحتياج الى شخصية نسائية تملك القوة والتأثير.

הטווח שבין הקדושה־לכאורה והשפויה־לכאורה, הוא מרחב קיום של זהות נשית המתקיימת מול מודלים של הקרבה, סבל וגאולה

تخوم الفعل بين ما يبدو كأنه قداسة وبين ما يبدو كأنه اتزان، هو حيز وجودي لهوية نسائية تتواجد قبالة نماذج من التضحية، المعاناة والانقاذ

The range between the pseudo-saint and the pseudo-sane is a living space for female identity sustained vis-à-vis models of sacrifice, suffering and redemption

Sainthood & Sanity-hood Jumana Emil 'Abboud

Jumana Emil 'Abboud explores the twin territories of sainthood and sanity. She addresses the constituents of the word 'sainthood'. The 'saint' originates in the mind, in language, in the word. It is a body of narratal knowledge that functions as a formative myth. According to that narrative, the figure of the saint in western culture and in the Christian Arab culture embodies respect, sacrifice and suffering; it is the ideal model for female behavior: a virgin devoid of sexuality (or one whose sexuality is denied). The 'hood' as a covering cloak expresses the body's physical act – movement or non-movement. The woman, in this sense, is the subject of a conditioned movement, one restrained by the hood signified as an aura of sanctity.

The artist creates a link between sanity and the hood as signifying the body's range of action. This range between the pseudo-saint and the pseudo-sane is a living space for female identity devoid of privacy, conducting her life vis-à-vis models of sacrifice, suffering and redemption.

In her works, the artist examines the schemes used to represent key women in the culture within which she creates, and the link between these schemes and the price paid by women in their real lives.

The narrative of the Annunciation to the Virgin Mary, as read by the artist, serves, in this respect, as a guide for the woman's actual life. The text, in its wide sense, points at female devotion, sacrifice, humility and suffering involved in such acceptance of her destiny.

Another narrative recurring in the works is the miracle of sainthood. The works allude to St. Lucy whose eyes were plucked out, and St. Agatha whose breasts were severed for the sake of Christianity. The woman's sainthood, her transformation into a public-religious figure that possesses the power to change reality through miracles – all these are acquired at the cost of mutilation of the flesh.

The artist examines the total influence of this formative text on the lives of many women: private women, family members, famous women, and anonymous women. The works convey a shift from the public to the private, from the symbolic to the personal. The treatment of the saint's figure and the multiple modes for representing her image are a direct extension of the historical-religious ritual of turning to a female figure for help. The narrative's re-reading is performed out of belief in and need for a powerful, influential female role model.

The public figure of St. Lucy as a sculpture, an icon, is based on the story that her sculptured likeness in various cathedrals around the world has been known to shed tears of blood, oil or water.

شخصية القديسة لوسي كتمثال، أيقونة، قصة، تقوم على أساس أن تمثالها هذا، الموجود في كنائس مختلفة، يذرف فجأة دمعا من الدم، الزيت أو الماء.

דמותה הציבורית של הקדושה לוסי כפסל, כאיקונה, מבוססת על הסיפור שהפסל שלה, שקיים בכנסיות שונות בעולם, מזיל לפתע דמעות דם, שמן או מים.

والدة

האמנית מסמנת את הרעלה כהמשך לאותה גלימה מטאפורית. הגלימה היא ההילה שנפלה. היא המעבר מדיבור רוחני, חסר ממשיות, לחיים עצמם. בחיים האמיתיים, אומרת האמנית, הרעלה היא הסימן לשפיותה של האישה. הרעלה מסמנת את הפער, שאינו ניתן לסגירה, בין קיומה הפיזי, המיני של האישה, לבין מודל הקדושה. המרחב הציבורי מסמן את העדר קדושתה ואת הפיזיות המינית שלה, שאיננה ניתנת למחיקה. אולם, הרעלה גם מאפשרת לה לקיים את שפיותה במרחב אינטימי פרטי ופיזי. היא חסרת נראוּת אך רואה. בקו התפר הזה, בין הפרטי והציבורי, בין שפיות לקדושה, ובין מערכות תרבות ערבית-נוצרית, מערבית-נוצרית וערבית-מוסלמית, האמנית חוזרת דווקא לדמויות נשים חזקות ומעוררות השראה.

تؤشر الفنانة الحجاب كامتداد لتلك العباءة المجازية. العباءة هي الهالة التي سقطت. هي الانتقال من الحديث الروحاني، غير الملموس، الى الحياة ذاتها. في الحياة الحقيقية، تقول الفنانة، الحجاب هو الاشارة الى اتزان المرأة. يشير الحجاب الى تلك الفجوة، غير القابلة للجسر، بين الحياة المادية، الجنسية، للمرأة وبين نموذج القداسة. المجال العام يشير الى عدم قدرتها، غياب قداستها ومادية جنوستها، غير القابلة للمسح. ولكن، الحجاب يتيح لها أيضا ممارسة اتزانها في حيز حميمي خاص ومادي. غير قابلة للمشاهدة لكنها ترى. في هذا الخط الحدودي بين العام والخاص، بين الاتزان والقداسة، بين نظم ثقافة عربية مسيحية، غربية مسيحية وعربية اسلامية، تعود الفنانة الى شخصيات نساء قويات ومثيرات للالهام.

The artist signifies the veil as an extension of that metaphorical cloak. The cloak is the fallen halo. It is the transition from spiritual, insubstantial speech to life itself. In real life, the artist says, the veil is the sign for a woman's sanity. It signifies the unbridgeable gap between her physical, sexual existence and the model of the saint. The public sphere marks her lack of sanity and her indelible sexual physicality. However, the veil also allows her to maintain her sanity in an intimate, private, physical sphere. She is invisible, yet she can see. On this borderline between the private and the public, between sanity and sainthood, and between Arab-Christian, Western Christian and Arab Muslim cultural systems, the artist revisits the figures of strong, highly inspiring women.

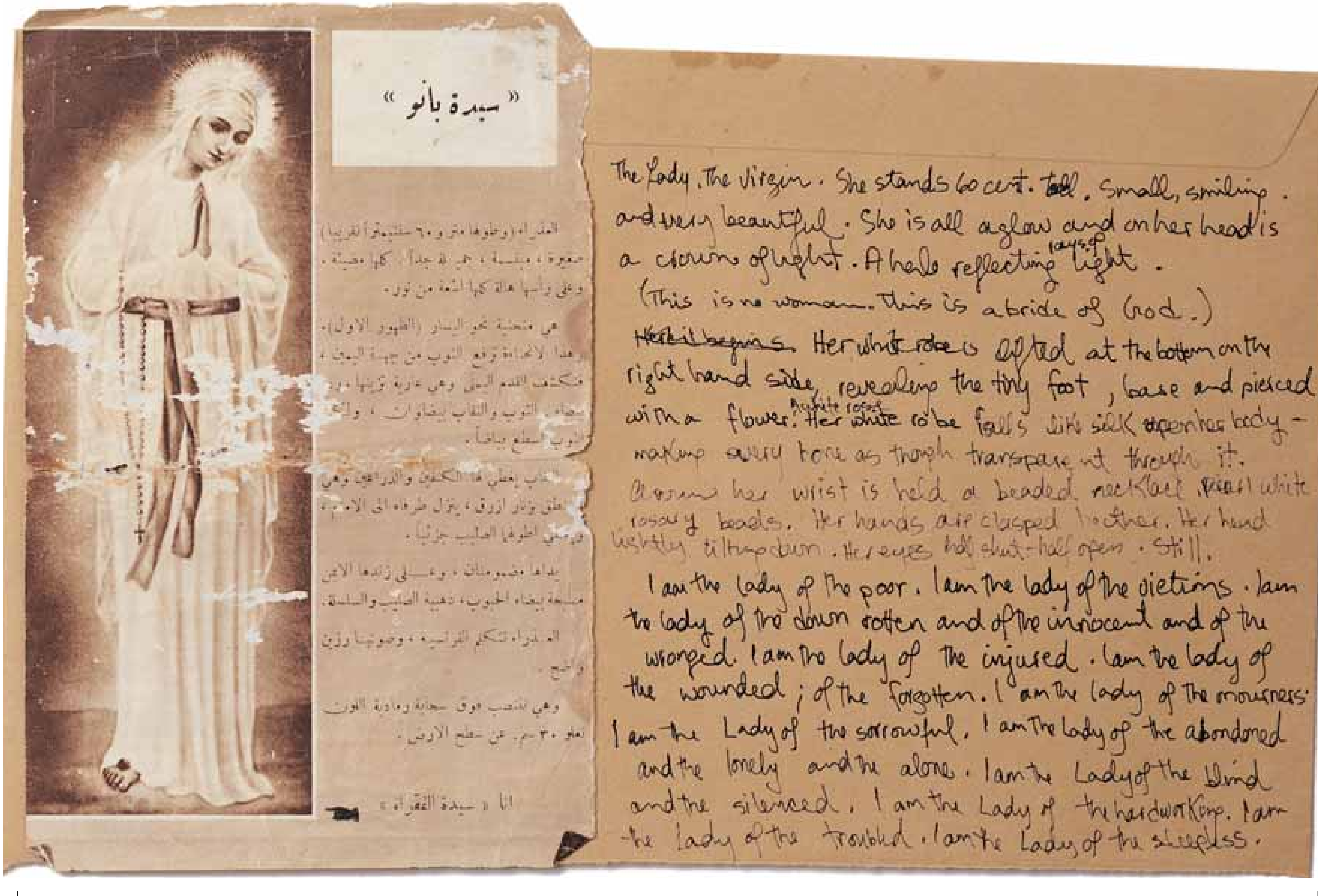
« سيدة بانو »
العذراء (وطولها متر و ٦٠ سنتيمتر تقريبا)
صغيرة ، مبتسمة ، جميلة جداً . كلها مضيئة ،
وعلى رأسها هالة كلها أشعة من نور .
هي منحنية نحو اليسار (الظهور الاول) .
ولهذا الانحناء ترفع الثوب من جهة اليمين ،
فتكشف القدم اليمنى وهي عارية تزينها وردة
بيضاء . الثوب والنقاب بيضاوان ، والثوب يسطع بياضا .
النقاب يغطي لها الكتفين والذراعين وهي
تتمنطق بزنار أزرق ، يتدلى طرفاه الى الامام
ويغطي طولها الغالب جزئيا .
يداها مضمومتان ، وعلى زندها الايمن
مسبحة بيضاء الحبوب ، ذهبية الصليب والسلسلة .
العذراء تتكلم الفرنسية ، وصوتها رزين
وديع .
وهي تنتصب فوق سحابة رمادية اللون
تعلو ٣٠ سم. عن سطح الارض .
انا « سيدة الفقراء »
The Lady. The Virgin. She stands 60 cent. ~~tall~~. Small, smiling. and very beautiful. She is all aglow and on her head is a crown of light. A halo reflecting rays of light.
(This is no woman. This is a bride of God.)
~~Here it begins.~~ Her white robe is lifted at the bottom on the right hand side, revealing the tiny foot, bare and pierced with a flower. A white rose. Her white robe falls like silk upon her body – making every bone as though transparent through it.
Around her wrist is held a beaded necklace. Pearl white rosary beads. Her hands are clasped together. Her head lightly tilting down. Her eyes half shut – half open. Still.
I am the lady of the poor. I am the lady of the victims. I am the lady of the down trodden and of the innocent and of the wronged. I am the lady of the injured. I am the lady of the wounded; of the forgotten. I am the lady of the mourners. I am the Lady of the sorrowful. I am the Lady of the abandoned and the lonely and the alone. I am the Lady of the blind and the silenced. I am the Lady of the hardworking. I am the lady of the troubled. I am the Lady of the sleepless.